

VAN KANKER NAAR BIJNA DOODERVARING NAAR LEVEN

INTERVIEW UIT 2006 MET ANITA MOORJANI

(vertaling Ger Lodewick)

Anita Moorjani is geboren in Singapore en woonde vervolgens tot haar tweede jaar in Sri Lanka. Zij is een etnische Sindhi vrouw uit India, haar familie verhuisde naar Hongkong. Daar groeide zij op, leerde vloeiend allerlei talen spreken en raakte vertrouwd met een grote hoeveelheid culturen. In december 1995 trouwde zij met haar zielemaatje Danny.

In april 2002 werd bij haar de kanker Hodgkin Lymfoom geconstateerd en na een ziektebestrijding van een jaar of vier werd ze naar de IC van haar plaatselijke ziekenhuis gebracht. In februari 2006 werden haar levenskansen geschat op minder dan zesendertig uur. Haar opmerkelijke BDE (bijna doodervaring) en de miraculeuze genezing van de kanker die daarna optrad, creëerde enorme belangstelling op internationale schaal.

Sinds je BDE en je herstel zijn nu enige maanden verlopen. Hoe voel je jezelf nu? Hebben de media en de publieke interesse in jouw ervaringen invloed gehad op je dagelijkse leven?

Fysiek voel ik me uitstekend, bedankt voor je vraag. Ik heb nog nooit zoveel energie gehad. Het is niet zo dat mensen me nu overal op straat herkennen. Veel mensen hebben mijn verhaal wel gehoord op een of andere manier. Alleen als ik mezelf introduceer zeggen mensen: "O, jij bent de Anita die gestorven was!" Waar ik het meest van hou is dat mensen me willen omhelzen. Ze zeggen dan: "Ik was werkelijk geraakt door jouw ervaring. Mag ik je omhelzen?" En natuurlijk zeg ik: "Ja zeker!"

Wat is het moeilijkste stuk voor jou sinds je na de BDE weer in de 3D werkelijkheid bent teruggekeerd?

Dat is een goeie vraag. Het moeilijkste is dat ik niet in staat ben deze wereld op dezelfde manier te zien als iedereen doet. Ik zie dingen niet meer op dezelfde manier als de meeste mensen en ik kan informatie ook niet meer op dezelfde manier gebruiken als ik voordien deed. Het voelt alsof ik boven de illusie van deze fysieke wereld uit heb gekeken en ik kan niet meer terug naar de manier van denken die ik gewoon was.

Kun je meer vertellen over hoe deze manier van denken je fysieke, aardse werkelijkheid beïnvloedt?

Toen ik in de toestand van de BDE verkeerde, voelde dit alsof ik was wakker geworden in een andere werkelijkheid. Het voelde alsof ik ontwaakt was uit de 'illusie' van het leven en vanuit dat perspectief kwam het mij voor dat mijn fysieke leven alleen maar een hoogtepunt was van mijn gedachten en overtuigingen. Het voelde alsof de hele wereld alleen maar een hoogtepunt van massabewustzijn was: het toppunt van ieders gedachten en overtuigingen. In feite was niets werkelijk, maar wij hadden er werkelijkheid van gemaakt met onze gedachten. Ik begreep

dat zelfs mijn kanker niet werkelijk was, maar ook onderdeel van de illusie en dat ik dus bij terugkeer in mijn lichaam geen kanker meer zou hebben.

Een ander punt was het ongelooflijke besef van hoe wij allemaal onderling verbonden zijn. En dat wat ik in mezelf voelde mijn hele Universum beïnvloedde. Het voelde alsof het hele Universum binnenin mij is. Voor zover het mij aangaat: als ik blij ben, is het Universum blij. Als ik van mezelf houd, houdt iedereen van me. Als ik vredig ben, is het hele Universum in vrede. Enzovoorts.

Er is ook niet zoiets als tijd en ruimte in die dimensie. Het voelde alsof alles tegelijkertijd aan het gebeuren was. Ik zag wat uitgelegd zou kunnen worden als vorige levens, ik zag wat op het moment plaatsvond (mijn broer in het vliegtuig, gesprekken tussen mijn familieleden en doktoren) en ik zag ook mijn toekomst in een levenspanorama. Het was echter alsof dit allemaal gelijktijdig gebeurde. Na mijn terugkeer hier voelde het alsof mijn mentale geest het lineair achter elkaar moest zetten, maar in die dimensie voelde dat helemaal niet zo. Afstanden en stevige muren verhinderden mij totaal niet alles te zien en te horen wat op mij betrekking had op dat moment.

Nu, terug in 3D, voelt het alsof zelfs afstand en stevige muren alleen maar bestaan omdat wij besluiten, geloven of ervan overtuigd zijn dat zij bestaan.

Een dergelijke ervaring kunnen wij ons alleen maar voorstellen. Kun je meer vertellen over hoe de BDE jouw manier van denken en informatie verwerken nu beïnvloedt?

Allereerst, mijn waarneming op de wereld is compleet veranderd. De doktoren hebben me steeds opnieuw verteld dat datgene wat met mij gebeurd is totaal onverklaarbaar is. Medisch gezien is dit onmogelijk. Ze kunnen geen enkele verklaring vinden waar de miljarden kankercellen in slechts een paar dagen gebleven zijn. Vanuit elk medisch oogpunt had ik moeten sterven: mijn organen waren uitgevallen; de kanker had me moeten doden; de medicijnen hadden me moeten doden; de miljarden kankercellen die mijn immuunsysteem overspoelden hadden me moeten doden.

Gelet op wat me fysiek is overkomen kan ik niet langer **welke fysiek handicap** dan ook in het zelfde licht zien. Waar, in mijn eigen gedachte, zou ik een grens moeten trekken tussen iets wat ongeneeslijk is en iets wat wel te genezen is? Op grond van welke logica zou ik deze conclusies trekken? Zeker niet op grond van wat medisch mogelijk is! Dit kan ik nooit meer op mijn leven toepassen. Het woord 'onmogelijk' heeft voor mij geen enkele betekenis meer. De grenzen tussen wat mogelijk is of niet zijn voor mij heel twijfelachtig en onbetrouwbaar geworden. Ik kijk op een heel andere manier naar alles in onze werkelijkheid, inclusief dingen als ziekte en verouderen. Ik betwist alles wat als 'natuurlijk' of 'normaal' wordt beschouwd. Voor mij voelt nu **alles** als een menselijke constructie, d.w.z. als een product van persoonlijke en collectieve overtuiging. De ervaring gehad hebbende die ik heb gehad, geeft mij het gevoel dat **niets werkelijk is, maar dat elke afzonderlijke mogelijkheid bestaat**. Ik leef mijn leven nu wetend dat ik mijn eigen werkelijkheid kan creëren die gebaseerd is op deze nieuwe waarheden die ik heb geleerd.

Dat is een echt krachtige manier van leven. Ik wil ingaan op wat je zei over je eigen werkelijkheid creëren, maar voor ik dat doe graag iets over het fysieke lichaam. Het klinkt alsof

je de uitdagingen van ziekte niet langer op dezelfde manier beschouwt, het klinkt bijna of jij je onoverwinnelijk voelt.

Voor mijn BDE was een van mij grootste angsten kanker te krijgen; een andere was chemo want ik heb twee mensen meegemaakt die stierven terwijl ze chemo kregen; en verder had ik nog talloze angsten. Het was bijna alsof mijn leven was ingekapseld in een kooi van angsten. Mijn ervaring van het leven werd alsmar kleiner.

Nu mijn BDE. Deze toestand heeft een **enorme** innerlijke bewustzijnsshift in mij veroorzaakt. Door de illusie heen kijken was een belangrijk aspect daarvan, mij verbonden voelen met het gehele Universum was een ander belangrijk aspect, het besef krijgen overstromd te worden met een alles omvattende liefdevolle energie was weer een ander belangrijk aspect. Dit was een energie van onvoorwaardelijke liefde, een energie die niet discrimineert of oordeelt. Deze universele energie is er voor ons, ongeacht wie of wat we zijn. In deze zeer wakkere staat heb ik het besluit genomen om terug te keren in dit leven. Het was één krachtig besluit om terug te komen en om het **leven** opnieuw te ervaren in dit lichaam. Op het moment dat mij de keuze tussen leven of sterven werd gepresenteerd wist ik dat als ik eenmaal het besluit had genomen **niets** buiten mijzelf mij kon doden. **Niets**. Alleen al het feit dat de keuze mij werd geboden en dat ik die keuze had, maakte het werkelijk. Onmiddellijk nadat ik het besluit had genomen reageerde elke afzonderlijke cel op dit besluit en ik genas vrijwel onmiddellijk.

De doktoren gingen door met hun onderzoeken, die soms heel pijnlijk waren, maar konden niets vinden. Ik **wist** dat ik schoon zou zijn. Mijn hogere zelf / ziel / geest / verbinding met al wat is – hoe je het ook maar wilt noemen – dat deel van mijzelf had besloten het leven te vervolgen in dit lichaam en niets in deze fysieke 3D wereld kon deze beslissing beïnvloeden. Het voelde alsof elke beslissing die genomen wordt vanuit de **werkelijke** realiteit veel zwaarder weegt dan wat ook maar in deze ‘illusie’. Dit is dat onoverwinnelijke gevoel. Het gevoel dat **niets buiten mij** mij kan beschadigen.

Denk je dat dit gevoel door andere mensen ook bereikt kan worden of heb je het gevoel dat dit iets is dat alleen verkregen kan worden door een BDE of door een speciale elite?

Ik ben ervan overtuigd dat dit iets is wat anderen ook kunnen bereiken. Ik voel me zeker niet speciaal of uitverkoren of iets in die richting. Misschien is het alleen maar nodig psychologisch op de juiste ‘plaats’ te zijn zodat iets als dit kan gebeuren. Het kan zeker lijken alsof dit een toevallige gebeurtenis is die mij is overkomen. Let echter wel dat ik zo’n vier jaar kanker had. Gedurende die vier jaar ben ik enorm veranderd. Op een tamelijk jonge leeftijd met terminale kanker leven en jezelf constant te zien verslechteren verandert jou en je levensperspectief. Dit kan niet anders. Ik voel dat deze jaren voor mij een voorbereiding zijn geweest op het type doodservaring dat ik heb gehad. Ik weet niet of ik emotioneel rijp genoeg zou zijn geweest om met zo’n verandering te kunnen omgaan als zij eerder was opgetreden, zonder alle emotionele en psychologische ‘zuivering’ die zich in mij heeft voltrokken gedurende de vierjarige kankerperiode. Ik heb het idee dat ik een dusdanige plek in mijn leven had bereikt die deze verandering ‘toestond’ plaats te vinden. Ik was op een punt in mijn leven aanbeland waar ik niet meer vasthield aan een of andere manier van denken en ik was ook zover dat ik wensen t.a.v. een bepaald resultaat had laten varen. Voor mij was dit een cruciaal belangrijk punt.

De BDE gaf me de laatste zet die ik nodig had om boven de illusie uit te kunnen kijken. Op dat moment dat ik zag dat het lichaam niet de werkelijke IK is en dat ook de kanker slechts een

illusie was, op dat moment was ik in staat te zien hoeveel er van mij gehouden wordt en ik herkende mijn eigen pracht en grootsheid. En op dat moment nam ik het besluit om te leven. Mijn fysieke lichaam weerspiegelde deze nieuw ontdekte toestand.

Ik ben ervan overtuigd dat er meer mensen zijn die innerlijk op precies de juiste plaats zijn aangekomen om een dergelijke sprong te laten plaatsvinden. En zij hebben echt geen BDE nodig om dit te laten gebeuren. Misschien is het enige wat ze moeten doen, beseffen wat mogelijk is. En misschien – vanwege mijn ervaring – kan ik bespoedigen dat dit besef in hun werkelijkheid kan doordringen. Wanneer mensen eenmaal zover zijn dat ze bereid zijn hun gedachten uit te breiden en zulke gebeurtenissen toe te laten in hun eigen realiteit, kan dit zelfs de stoot geven tot verder innerlijk werk dat gericht is op een dergelijke verandering in hen. Daar ben ik van overtuigd. Ik geloof niet dat iedereen zo'n drastische ervaring als een BDE hoeft te hebben om zulke wonderen te zien verschijnen. Misschien is zelfs de bereidheid voldoende om oude blokkerende overtuigingen los te laten. Vanuit de staat van zijn dat dit leven als een illusie overkomt, lijkt het er op dat onze sterke gehechtheid aan bepaalde overtuigingen de illusies in stand houden. Wellicht helpt de bereidheid deze remmende overtuigingen onder ogen te zien en ze los te laten ons om sneller vooruit te gaan, als een collectief bewustzijn.

Dit brengt me terug bij de vraag die ik eerder stelde: hoe scheppen wij onze werkelijkheid?

Vanuit het perspectief van die andere dimensie voelde het echt alsof niets werkelijk is. Alleen onze overtuigingen over wat werkelijk is, maakt dit zo. Nu ik dit weet, laat ik mijn overtuigingen de revue passeren en hou slechts deze vast die mijn levensontwikkeling ten dienste staan en laat die overtuigingen los die als beperkend voelen of mij niet gelukkig doen voelen. Ik ben ervan overtuigd dat wanneer je eenmaal bent gaan geloven dat iets mogelijk is – je dit geloof in je bewustzijn toelaat – dit voor jou begint waar te worden. Hoe meer je van iets overtuigd bent, hoe meer het voor jou werkelijkheid wordt. Daarom is het zo enorm belangrijk van positieve dingen overtuigd te zijn i.p.v. negatieve. Wat je ook maar gelooft, je zult ervaren dat je gelijk krijgt. Het Universum heeft een manier om jou precies te geven wat je gelooft, waarvan jij overtuigd bent. Als je denkt dat het leven prachtig is, krijg je gelijk. Als je denkt dat het leven hard is, zal je eveneens bewezen krijgen dat dit zo is.

Mijn persoonlijke intentie is om onder de aandacht van de mensen te brengen wat ons menselijk lichaam allemaal kan zodat ze dit in hun overtuigingsysteem kunnen toelaten. Hoe meer mensen hiervan overtuigd raken, hoe meer we gaan zien dat dit ook werkelijk gebeurt. Voorbeeld: een wonder wordt alleen maar een wonder genoemd omdat die gebeurtenis buiten ons overtuigingsysteem valt. Als we het zien gebeuren kunnen we het gaan geloven. Als we het gaan geloven kan het deel gaan uitmaken van onze werkelijkheid en dan kan zo iets alsmat vaker plaatsvinden. Zo eenvoudig is het.

Als je overtuigingen de werkelijkheid scheppen dan is het zeker van belang van positieve dingen overtuigd te zijn, en dingen die ons ten dienste staan i.p.v. dingen die tegen ons werken. Hoe doen we dat in een wereld die zo vol van negativiteit schijnt te zijn?

Herinner je je dat ik eerder heb gezegd dat het Universum binnenin mij is? **De buitenwereld is slechts een weerspiegeling van mijn binnenwereld!** Veel mensen zeggen dat de wereld erg negatief is, maar dat is niet de exacte waarheid. Kijk om je heen. **Alles** bestaat tegelijkertijd in

dit universum, zowel het positieve als het negatieve. Er is zowel armoede als overvloed, er is zowel ziekte als gezondheid, zowel liefde als haat en angst, zowel geluk als wanhoop, enzovoorts. Er is **niet** meer negativiteit dan positiviteit. Juist omdat wij ervoor **kies** de wereld op deze manier te zien lijkt het erop alsof er meer negativiteit heerst. Hoe meer we ervoor kiezen deze manier van waarnemen te hanteren en deze onze focus en energie te geven, hoe meer negativiteit we ons leven binnentrekken. Hiermee creëren we negativiteit in onze persoonlijke realiteit.

Ik ben ervan overtuigd dat deze realiteit wordt gecreëerd door massabewustzijn. Dit ervaarde ik in de doorbraak tijdens mijn BDE. Ieder van ons als individuen heeft **altijd** de keuze om te beslissen wat hij wil zien en geloven als werkelijkheid.

Als iemands leven niet voor hem werkt, hoe kan hij dit dan omkeren?

Ik hou van deze vraag. Zij geeft mij de gelegenheid om over het belang van onvoorwaardelijke zelfliefde te praten. Ik hamer erop om onvoorwaardelijke zelfliefde in de praktijk te brengen.

Denk even terug dat ik zei dat het universum **alleen maar een reflectie van mij** is. Als ik gefrustreerd ben door de manier waarop het leven voor mij werkzaam is, is het vergeefse moeite om de uiterlijke elementen te veranderen zonder te kijken naar wat innerlijk in mij gaande is. Velen van ons zijn negatief naar zichzelf. Wij zijn zelf onze eigen ergste vijanden. Het eerste wat ik wil zeggen is: stop met jezelf te veroordelen en stop met jezelf weg te jagen van waar je nu in je leven staat. Als ik vind dat ik voortdurend door mensen word gefrustreerd en hen veroordeel, is dat niets anders dan hoe ik mezelf innerlijk behandel. Ik druk slechts naar buiten uit hoe ik innerlijk met mezelf communiceer. Hoe meer ik van **mezelf** hou, hoe makkelijker het voor me is schoonheid in de wereld en schoonheid in anderen te zien.

Als ik van mezelf kan houden en mezelf niet veroordeel, maar daarentegen mijn eigen perfectie zie, dan zal ik dit allemaal automatisch ook in anderen zien! En hoe meer ik van mezelf hou, hoe meer liefde ik voor anderen zal hebben. Het is onmogelijk meer van een ander te houden dan je van jezelf houdt.

In tegenstelling tot de algemene overtuiging dat het egoïstisch is van jezelf houden, dat is niet zonder meer waar. We kunnen niet geven wat we niet hebben.

Het doet er niet toe op welk punt je bent, want dit punt is alleen maar de 'top' van je gedachten en overtuigingen. Die kun jij veranderen. Herinner je dat ik mijn kanker terugdrong 'om één minuut voor twaalf' zo gezegd. Dus, het eerste wat je te doen staat is je te realiseren dat het **nooit te laat** is om iets te doen of iets te realiseren. Het is van het grootste belang de kracht te zien die het huidige moment in zich draagt om je leven om te draaien.

Als je gelooft in de wet van aantrekking (het gelijke trekt het gelijke naar zich toe) dan is de absoluut beste manier om het beste voor jou aan te trekken zoveel liefde voor jezelf te gaan voelen dat je op het punt komt waar je helemaal gevuld bent met liefde en je alleen maar iets naar je toetrekt wat jouw overtuiging over jezelf bevestigt.

Kun je me vertellen hoe iemand tot onvoorwaardelijke liefde geraakt in een wereld die lang niet altijd liefheeft?

Allereerst, herinner je mijn gevoel dat het universum slechts een weerspiegeling van **mij** is. Onvoorwaardelijke liefde is niet iets wat buiten de wereld (of universum) aanwezig is,

onvoorwaardelijke liefde is iets wat innerlijk aanwezig is, binnenin mijzelf! Elke dag opnieuw leer ik onvoorwaardelijk van mezelf te houden.

Laat me ook uitleggen dat er een verschil is tussen 'liefhebben' en 'liefde zijn'.

'Liefhebben' betekent dat ik liefde aan een ander geef ongeacht of ik enige liefde voor mezelf voel of niet. Dit houdt in dat ik iets geef wat ik ook mezelf al dan niet kan geven. Dit soort van liefde geven kan me uitputten omdat ik niet altijd een onuitputtelijk aanvoer ervan heb. Wat gebeurt er dan? Ik kijk naar die ander of ik ook iets terugkrijg om mijn liefdesvoorraad weer aan te vullen en als dit niet plaatsvindt, stop ik met mezelf lief te hebben omdat ik uitgeput ben.

'In liefde zijn' betekent dat ik onvoorwaardelijk van mezelf hou zodat de liefde in mij overstroomt en alles en iedereen om me heen een automatische ontvanger van mijn liefde wordt. Hoe meer liefde ik voor mezelf voel, hoe meer deze uitstroomt naar de anderen. Het voelt bijna alsof ik een voertuig ben waar liefde doorheen stroomt. Als ik liefde ben, heb ik geen mensen nodig die zich op een bepaalde manier dienen te gedragen om een ontvanger van mijn liefde te zijn. Mensen krijgen automatisch mijn liefde als resultaat van mijn liefde voor mezelf. Stoppen met in liefde zijn betekent voor mij dat ik stop met van **mezelf** te houden. Daarom zal ik niet stoppen met in liefde zijn jegens een ander.

Hoe kan iemand zijn eigen liefde verhogen?

Mijn innerlijke dialoog versterkt of verzwakt de energie die ik uitstraal. Als mijn innerlijke dialoog zich telkens weer tegen mij keert, put dit mijn energie uit en veroorzaakt een neerwaartse spiraal in de mij omringende omstandigheden. Ik was iemand die van de buitenkant altijd héél positief was, bruisend, liefhebbend enzovoorts en desondanks was mijn wereld om mij heen aan het afbrokkelen en raakte ik uitgeput en werd alsmaar zieker.

Als we iemand zien die heel positief, bruisend en aardig is en wiens leven toch rondom hem afbrokkelt, zijn we geneigd te denken dat positief zijn niet werkt. Maar hou dit in de gaten: we weten niet hoe de innerlijke dialoog van die persoon zich voltrekt. We weten niet wat hij of zij zichzelf innerlijk in zijn hoofd vertelt, dag in dag uit. Ik ben geen pleitbezorger van 'positief denken' op de manier van 'dan komt alles wel goed'. Positief denken kan uiterst vermoeiend zijn en voor verschillende mensen betekent het dat ze hun negatieve troep onderdrukken. Dat eindigt altijd in meer uitputting.

Ik heb het hier over mijn eigen mentale dialoog met mezelf. Wat vertel ik mezelf de hele dag in mijn hoofd? Ik voel dat het enorm belangrijk is geen oordeel en angst te hebben in mijn innerlijke mentale gesprekken met mezelf. Als mijn innerlijke dialoog mij laat weten dat ik veilig ben, dat er onvoorwaardelijk van mij wordt gehouden, dat ik word geaccepteerd, dan straal ik deze energie uit en verandert mijn uiterlijke omgeving navenant.

Het is ook heel belangrijk de perfectie van het moment te zien. Het huidige moment is enorm krachtig. Elk moment draagt belofte in zich en elk moment kan een keerpunt zijn voor de rest van je leven.

Ik word vaak verkeerd begrepen als ik zeg dat elk moment perfect is, en dat alles perfect is. Mensen zijn bang om perfectie te zien in een situatie die ze niet aanstaat omdat ze denken dat perfectie iets is wat geen verandering behoeft. Voor mij betekent perfectie niet een situatie statisch vasthouden. Het betekent voor mij perfectie zien in precies waar ik ben op mijn reis, ongeacht waar dit ook maar mag zijn. Perfectie zien van de reis. Perfectie zien in het

wordingsproces. Perfectie zien in het moment, waar dat ook maar tijdens mijn reis mag zijn. **Dit** is perfectie zien.

Dit is uiterst krachtig – in staat zijn het uiterlijke te veranderen op een heel positieve manier, enkel en alleen door middel van het veranderen van onze innerlijke wereld met een positieve innerlijke dialoog die gevuld is met zelfliefde. Dit is een heel duidelijke verklaring van ‘het Universum is alleen maar een weerspiegeling van mijzelf’. Het verklaart ook waarom er zoveel negativiteit in de wereld is. Het kan niet anders dan dat die negativiteit een weerspiegeling is van de negatieve innerlijke dialogen van mensen die naar buiten geprojecteerd wordt. Is dat wat jij voelt?

Ja, dat is precies wat ik voel. Wil je weten hoe dat werkt? Ik hoef zelfs niets tegen iemand te zeggen om hem te verheffen. Enkel en alleen vanwege de liefde voor **mezelf** in mijn innerlijke dialoog voelen mensen mijn positieve aanwezigheid. Als je dit doet zul je gaan merken dat zonder ook maar iets te hoeven zeggen mensen zich aangetrokken voelen door jouw positieve aanwezigheid en beïeld worden door **jouw** energie. Jouw innerlijke dialoog draagt eraan bij dat anderen om je heen geestelijk opgetild worden, **zelfs als je niets tegen hen zegt**. En dit alleen maar doordat jij positief over jezelf denkt! Dit komt doordat energie alleen maar straalt en uitstroomt en anderen raakt! Daarom is de innerlijke dialoog die met zelfliefde gevuld is zo enorm belangrijk om een betere wereld te creëren.

Is je wel eens opgevallen dat er mensen zijn die a.h.w. een ruimte doen oplichten als ze binnenkomen? Of mensen die je opvallen in een menigte vanwege hun geweldige uitstraling? Je kunt er een weddenschap op afsluiten dat zij een zeer positief en krachtig zelfbeeld hebben en dat er een aantal zeer positieve innerlijke dialoogprogramma's werkzaam zijn.

Wat vertellen we onszelf innerlijk elke dag opnieuw? Halen we onszelf neer en veroordelen we onszelf steeds? Zijn we erg hardvochtig voor onszelf en zijn we onze ergste vijand? Dat is wat meestal gebeurt! We moeten dit soort innerlijke dialogen gaan veranderen door van onszelf te gaan houden, steeds meer en meer. Dan, zelfs zonder een woord te zeggen of iets te doen naar iemand, zal de hele buitenwereld veranderen als een weerspiegeling van onze innerlijke wereld. Het is me echt opgevallen dat mijn fysieke wereld en de mensen om me heen mij dit weerspiegelen.

Je hebt het eerder gehad over het gevoel van eenheid. De verbinding met iedereen en al wat is, die je hebt gevoeld tijdens je BDE. Kun je daar iets meer over vertellen?

Tijdens die BDE voelde ik mij verbonden met alles. Ik **was** alles en alles **was** mij. Dit is zo moeilijk uit te leggen omdat de juiste woorden hiervoor ontbreken. Er is geen enkele afscheiding totdat we weer een fysiek lichaam binnengaan en de wereld waarnemen door middel van ons denkvermogen. In feite voelde het voor mij alsof de afscheiding het denkvermogen **is**.

Er was zo'n grote helderheid van geest in die toestand, maar op de een of andere manier wist ik dat deze niet voortkwam uit het denkvermogen. Het lijkt alsof iets anders dit 'weten' bewerkstelligde en dat iets anders de denkkeest kon laten geloven alsof hij afgescheiden is, en dat het denkvermogen de oorzaak was voor het verbreken van de verbinding met al wat is. In die BDE-toestand die boven het denkvermogen uitstijgt, was er geen ego en geen hechting. Alles was één. Het was een gevoel van verbinding met **alles**. Er was geen onderscheid en

oordeel tegen wie of wat dan ook. Elke begane misdaad of elke lichamelijke ziekte stamde van hetzelfde af. Alles had zijn oorsprong namelijk in afscheiding van de denkkeest en alles wordt dan veroorzaakt door de manier waarop de denkkeest de afscheiding vertaalt.

Als wij in staat zijn buiten onze denkkeest te gaan staan, is er geen enkel probleem. We zijn perfect. Zelfs imperfectie is de creatie van de denkkeest. Oordelen eveneens. Alles. Maar op het moment dat we onze denkkeest 'binnengaan' voelen we onmiddellijk de behoefte om alles te gaan bewerken en dan ervaren we afscheiding als gepast om iets te begrijpen. Alles komt voort uit het denkvermogen. De waarheid is echter dat we **niet** onze denkkeest zijn.

Hoewel ik in die staat verkeerde, en ik mij één voelde met alles, kwam het me toch voor alsof ik een van de eenheid afgescheiden wezen was **met mijn** eigen evolutie. Het leek erop dat ik deze gedachten had, die echter niet mijzelf is, maar ik bestempelde deze als een verplichting om verder te evolueren zo goed als ik kon. Ik was **buiten** mijn denkkeest toen ik dat waarnam. Als wij in de fysieke wereld zijn bevinden we ons **in** onze denkkeest. De afscheiding tussen alles springt dan meer in het oog en lijkt dan voor de hand liggend.

Ik heb waargenomen dat alle problemen en wereldthema's afkomstig zijn van onze veel te sterke identificatie met wat we denken. Dat is nou juist de illusie. Het denkvermogen is de illusie.

Ik geloof echter dat we altijd de keuze hebben om te ontwaken uit deze illusie. Als ik wakker word, breidt zich dit uit en de mensen om me heen worden hier dientengevolge door beïnvloed. We kunnen leven in deze wereld en de keuze maken niet in de illusie te leven. We kunnen ervoor kiezen door de illusie heen te kijken en onszelf toch in de fysieke wereld uit te drukken. Na mijn BDE voelt het voor mij alsof deze illusie slechts een menselijke constructie is, een constructie van de denkkeest.

Als je over denkkeest spreekt, hoe denk jij dan over telepathie? Beschouw je dat als een communicatie van denkkeest naar denkkeest?

Telepathie is beslist iets wat de denkkeest overstijgt, maar is geen communicatie van denkkeest naar denkkeest. Voor mij voelt telepathie als de verbinding die we hebben met elk ander schepsel zoals ik hierboven beschreef, de verbinding met de eenheid, met al wat is. ik ervaar dat we ons verbinden met anderen als we in contact zijn met die universele eenheidsverbinding. Dit is wat het voor mij inhoudt. Laten we het gemakshalve zo zeggen: ik ben in staat telepathisch met jou te communiceren. Wat daaraan voorafgaat, is dat ik mijn denkkeest heb schoongemaakt en zodoende meer transparant heb gemaakt waardoor ik sterker verbonden raak met die universele eenheid en jij doet hetzelfde. Nu krijgen jij en ik toegang tot hetzelfde reservoir 'eenheidsinformatie'.

De reden dat dit lijkt op communicatie van denkkeest naar denkkeest heeft te maken met het fysieke; hier communiceren we en zijn we verbonden op het niveau van de denkkeest. Maar omdat we beiden op dezelfde tijd op dezelfde informatie uit dat eenheidsreservoir zijn aangesloten, en vervolgens ons denkvermogen gebruiken om met elkaar te communiceren, valt ons op dat we tot de dezelfde conclusie komen. Dat interpreteren we dan alsof onze gedachten met elkaar aan het communiceren waren. In feite echter taptten we hetzelfde eenheidsreservoir af. Zo ongeveer ervaar ik dat.

Voor mij is het daarom belangrijk het denkvermogen constant schoon te houden van gehechtheden en open te houden voor verbinding met deze eenheid. Dan zullen mensen met

wie wij iets hebben met ons verbonden zijn omdat ze dan op hetzelfde zuiverheidsniveau zijn als wij en toegang hebben tot datzelfde eenheidsreservoir. Mensen die gesloten zijn draaien a.h.w. rondjes in een mist en botsen tegen anderen die in dezelfde mist rondlopen. Zij zijn zoekend en strijdend in het leven. Tegelijkertijd lopen zij die zich gezuiverd hebben en transparant zijn in de praktijk dwars door degenen in de mist heen. Niemand kan tegen hen aan botsen of hen van de wijs brengen omdat ze zo transparant en licht in hun energie zijn. Zo ongeveer is het voor mij.

Ik wil graag wat dieper in je leven duiken en misschien een beetje in je verleden, je overtuigingen en hoe je momenteel je leven leeft. Je zei dat je in je BDE alles begreep m.b.t. waarom je bent wie je bent. Kun je daar iets meer over uitweiden en specifiek over je levenssituatie, zoals je culturele achtergronden en de religieuze overtuigingen die je eventueel hebt?

Ja. Ik ben multicultureel en beheers ook veel talen. Mijn ouders komen van India, ik ben geboren in Singapore, mijn grootouders wonen op Sri Lanka, maar ik groeide op in Hongkong en kreeg een Britse opvoeding en onderwijs. Toen ik ging werken - deels vanwege mijn grote talenkennis - bracht dat met zich mee dat ik veel reisde over de wereld.

Ik ben als Hindoe geboren, maar praktiseer het niet. Ik ging naar een internationale school en was omringd met Christenen, Moslims, Hindoes, Boeddhisten, Taoïsten nog meer, maar ook met mensen die helemaal niet religieus waren. Als je in Hongkong opgroeit is religie niet een factor van grote betekenis in je leven omdat Hongkong heel multicultureel is. Spirituele overtuigingen lijken meer een filosofie die mensen in stilte door hun eigen leven heen weven. Persoonlijk heb ik geen sterke geloofsovertuigingen van enige denominatie.

Toen ik nog studeerde, was ik nogal in de war want ik kon de felle tegenstellingen tussen de verschillende religies niet begrijpen omdat ik was blootgesteld aan vele religies. Ik kon ook niet de felle tegenstellingen tussen religies en wetenschap begrijpen. Ik begreep er niets van hoe we in het kader van religieuze lessen iets op een bepaalde manier geleerd kregen, terwijl dat zelfde thema in wetenschappelijke lessen compleet anders geleerd moest worden. Ik heb jaren besteed aan het zoeken naar antwoorden op mijn verwarring, maar nooit iets gevonden wat mij kon bevredigen. Totdat ik mijn BDE kreeg, die heeft ze me gegeven. Nou ben ik niet meer op zoek. Ik weet nog steeds niet alle antwoorden, maar ik voel de behoefte niet meer om iets te zoeken. Dood heeft me geleerd hoe te leven.

Hoe dan ook, tijdens mijn BDE begreep ik het belang van mijn multicultureel zijn en ik begreep waarom ik blootgesteld was geweest aan de uitersten in cultuur en opvoeding/onderwijs (combinatie van oosters en westers). Het werd me allemaal glashelder. Toen ik de keus kreeg tussen blijven en terugkeren was mijn eerste gedachte: ik ga door in de dood, omdat in deze toestand geen enkele hechting is aan mensen van wie je houdt. Maar onmiddellijk werd deze gedachte gevolgd door het diepe inzicht, de helderheid van "Nu begrijp ik het! Laat me terugkeren in het leven met dit nieuwe weten!"

Er was ook een grote mate van helderheid waarom mijn (absoluut fantastische) echtgenoot is wie hij is en waarom wij bij elkaar moesten komen. Ik begreep dat we samen nog een hoop te doen hadden en dat, wanneer ik nu voor de dood zou kiezen, hij me snel hierna zou volgen omdat onze levensdoelen sterk met elkaar verweven zijn. Het voelde ook alsof ik door niet terug te keren in gebreke zou blijven m.b.t. veel geschenken die het leven nog voor me in

petto had als resultaat van wie ik tot op dit moment was geworden in het leven. Woorden schieten in feite te kort om dit uit te drukken.

Je ving tijdens je BDE een glimp van een vorig leven op, zei je. Geloof je in reïncarnatie en denk je dat dit vanwege je Hindoe achtergrond komt?

De waarheid gebiedt me te zeggen dat mijn Hindoe achtergrond me iets heeft laten interpreteren op de manier van een vorige leven. Maar in werkelijkheid ervaarde ik het als alles anders wat ik in die toestand meemaakte. Alles gebeurde tegelijkertijd, het was een werkelijk parallel leven. Ik zag mijn toekomst en ik ervaarde alles als werkelijk. Verleden, heden en toekomst: ze vonden tegelijkertijd plaats.

Er zijn bepaalde aspecten van mijn ervaring die zelfs mijn eigen denkvermogen soms te boven gaan. Maar hopelijk worden ze mij 'in de toekomst' duidelijk als ik mijn eigen denken uitbreid om dit te kunnen omvatten.

Dus, in antwoord op je vraag, we moeten ons concept van tijd veranderen en hoe we tijd begrijpen om dit werkelijk te kunnen bevatten. Het voelt zeker niet als achtereenvolgende levens of achtereenvolgende gebeurtenissen, zoals we het hier in het fysieke begrijpen.

Kun je iets meer vertellen hoe jij nu je leven leidt terwijl je nu in staat bent 'over de illusie' heen te kijken?

Ik aarzel soms om het woord 'illusie' te gebruiken omdat als we hier op aarde zijn, dit heel echt voelt en het de enige werkelijkheid is die de meesten van ons kennen. Het kan heel frustrerend zijn voor mensen die pijn voelen om te horen dat dit slechts een illusie is. Maar dat is ook niet precies wat ik bedoel. Als ik het binnen deze context gebruik, bedoel ik het volgende.

Hou in gedachte dat ik in de BDE-staat een gevoel had van ontwaken in een andere werkelijkheid, een werkelijkheid waarin tijd en ruimte niet bestonden. Vanuit dat perspectief leek **deze** fysieke aardse werkelijkheid een illusie, een droom. Tijd kwam me slechts voor als een illusie die wij nodig hebben in de 3D fysieke werkelijkheid opdat onze denkgest informatie kan verwerken in een lineaire vorm. In die dimensie waren zelfs stenen en gemetselde muren alsmede fysieke afstanden niet in staat mij weg te houden van weten wat ik moest weten. Er was simpelweg geen afscheiding in termen van verleden, heden en toekomst. Alles was er gelijktijdig. Ons fysieke denkvermogen moet de 'illusie' van tijd en ruimte creëren om in een lineaire vorm alles te kunnen verwerken.

Het was alsof ik was wakker geworden in een staat van zijn die boven het massabewustzijn uitging en dat het leven dat ik tot nu toe had geleid slechts een illusie was, een droom die gecreëerd was door mijn gedachten en overtuigingen, evenals ook een hoogtepunt van de creaties van het massabewustzijn. In deze helderheid van geest werd het mij duidelijk dat zelfs mijn kanker deel was van de illusie, veroorzaakt door mijn denkgest en door wie ik dacht dat ik was op dat moment. Ik zag dat wie ik **waarachtig ben** een perfect krachtig en prachtig spiritueel wezen is. ik begreep dat **niemand** op deze planeet meer of minder spiritueel is dan iemand anders. Het gaat er alleen maar om of we ervoor kiezen dit te erkennen of niet.

En nu kan ik mijn leven op **geen enkele andere manier** meer leven dan met dit inzicht wetend dat er **niets te vergeven en niets te veroordelen** is. Dit zijn slechts delen van de illusie,

overtuigingen uit het massabewustzijn. Ik weet nu ook dat 'God' iets is dat binnenin mij is, in jou is en in elk levend schepsel op deze planeet. Dus, hoe kunnen wie *niet* perfect zijn?

In antwoord op jouw vraag: volgens mij is de fysieke wereld opgezet om ons de imperfectie te laten zien, **specifiek** in ons zelf. Echter, hoe meer ik door die illusie heen kijk en mijn eigen pracht kan herkennen en deze manifesteer, en hoe meer ik de perfectie in mijzelf zie, hoe beter ik zie dat mijn leven zich wonderbaarlijk ontvouwt. Let wel, ik zeg niet dat je de perfectie in de wereld moet zoeken. Ik zeg: zoek de perfectie **in jezelf**, in jouw reis en in jouw ontwikkelingsproces. Je zult het dan naar jou terug gespiegeld krijgen in de wereld. Het leven is gemakkelijker geworden en als resultaat heb ik veel meer liefde gekregen. Dit bedoel ik met 'boven de illusie uit'.

Dat brengt me naar de vraag m.b.t. jouw doel. Beweer je dat jouw doel nu is alleen maar hier te zijn en jezelf uit te drukken in het fysieke of is er iets meer?

Voor mij is het doel ZIJN en dat is een verschil met HIER zijn. De focus ligt verschillend. Als de focus gericht is op HIER zijn, kunnen we hier verloren gaan. De fysieke wereld is vol van 'andermans versies' van leven. Als het doel echter ZIJN is, betekent dit dat jezelf bent en alleen maar **jouw** versie van leven onderschrijft of **jouw** versie scheidt. Voor mij houdt dat in dat ik een expressie ben van precies diegene wie ik ben. Mijn doel is om te zijn zo veel als ik mezelf kan zijn!

Voor mijn BDE was ik gewend mijn doel buiten mezelf te zoeken en na te jagen. Na mijn BDE echter ontdekte ik dat er niets buiten mijzelf is en dat er niets is om na te jagen. Ik heb alleen maar te zijn en de buitenwereld schikt zich daarnaar.

*Kun je iets meer vertellen over het verschil tussen je doel buiten jezelf najagen (wat jij gewoon was te doen) en alleen maar **zijn** wat je nu doet?*

Als we iets buiten onszelf 'najagen' lijken we de wereld om ons heen te zien als concurrerend en begrensd en we gebruiken externe maatstaven om onze resultaten te beoordelen. Voor mij ligt hierin de illusie. Er is geen begrensd voorziening van 'zijn'. We lijken ons 'zijn' af te meten aan de resultaten of doelen. Ik doe dat niet meer evenals de meeste mensen die gelukkig zijn. Verander je gezichtspunt! Zie de pracht in je eigen zijn of je nou arm bent of rijk, fysiek gehandicapt of niet, met degene van wie je houdt of niet, enzovoorts.

Ik ben nu alleen nog maar gefocust op zijn en ben nu de schepper van mijn leven, of eigenlijk de kunstenaar van mijn leven. ik ga niet meer zitten en denken over de externe competitie, ieder van ons is uniek met unieke karaktertrekken en unieke talenten. Ik heb alleen maar mijn eigen zijn en uniciteit te manifesteren. Een echte kunstenaar maakt zich niet druk of er iemand even goed of beter kan scheppen dan hij. Hij is veel te druk om zichzelf uit te drukken, **louter en alleen met als doel expressie**. Hij heeft binnenin zichzelf iets gevonden en is alleen maar bezig zijn innerlijke schoonheid naar buiten te brengen en de wereld deelt daarin. Hoe meer innerlijke schoonheid je blootlegt en naar buiten brengt, hoe meer het universum hierin deelt en het naar jou terugkaatst.

Dit is het verschil tussen 'zijn' en 'najagen'.

Denk je dat wat met jou gebeurd is door iedereen bereikt kan worden?

Ik weet het niet helemaal zeker, maar ik ben sterk van mening dat dit kan. Ik voel me zeker niet uitverkoren of specialer dan wie dan ook op de planeet. Ben ik van mening dat ik deze staat opnieuw kan creëren, nu ik hem heb ervaren? Het antwoord is uiteraard ja. Ik heb het gevoel dat ik mijn leven leef vanuit deze staat.

In mijn opvatting is ieder persoon uniek. Ieder van ons verwerkt informatie verschillend. Sommigen zijn meer logisch ingesteld, sommigen meer creatief, sommigen zijn meer wetenschappelijk van aard, sommigen wenden zich tot een godsdienst voor antwoorden op hun vragen. Volgens mij doet dat er allemaal niet toe. We zijn **allemaal** uniek. Ik heb een manier van informatie verwerken en uitdrukken die niet past bij een hoop mensen. Ik ben alleen maar een product van mijn eigen leefsituatie.

Hoe dan ook, ik ben sterk van mening dat op welke manier iemand zijn levensinformatie dan ook verwerkt, het een manier zou moeten zijn die hem ten dienste staat, die hem ontwikkelt en zijn visie op de veranderende wereld (die hem en zijn levenservaringen niet beperkt of begrenst).

Wie of wat je ook bent, stel jezelf open voor de mogelijkheid dat leven misschien anders kan zijn als je **anders denkt**, vergeleken met de manier waarop je nu denkt.

Als ik kijk naar wat er met mij is gebeurd: als dit met één persoon kan gebeuren, waarom zou dit niet steeds vaker kunnen gebeuren? Hoe kunnen wij als collectief bewustzijn dit toelaten? Hoe kunnen we onszelf ontwikkelen om dit toe te laten?

Ik heb voor niemand anders dan voor mezelf de antwoorden omdat ik alleen maar weet hoe ik informatie verwerk. Ik kan slechts bepalen hoe ik deze dingen met mij laat gebeuren.

Maar nu, in de staat waarin ik nu verkeer, kan ik alleen maar perfectie zien in waar ik nu ben, ook al weet ik geen enkel absoluut antwoord. Ik maak er mijn eigen persoonlijke reis van om mezelf te ontwikkelen en elke dag meer te ervaren. Als ik mezelf meer en meer uitdruk, voel ik me meer en meer verbonden met het universum.

Hoe het ook zij, je kunt je naar mijn mening hechten aan overtuigingen en totaal niet bereid zijn om deze los te laten en op een andere manier naar dingen te kijken. Dit is wat het massabewustzijn tegenhoudt om zich verder te ontwikkelen. Maar okay, dit is slechts de manier waarop ik naar dingen kijk!

Kun je uitleggen wat je bedoelt met de menselijke hechting aan overtuigingen en het niet bereid zijn deze los te laten en dat dit de ontwikkeling van het massabewustzijn tegenhoudt?

Ik ben er inmiddels van overtuigd dat onze 'fysieke' levens gebouwd worden rond dingen die een zekerheid lijken. Wees je er echter van bewust dat mensen afhankelijk zijn van dingen die zeker lijken te zijn. Levensonderhoud hangt ervan af. Onze gezondheid, welzijn en veiligheid hangen ervan af.

Het leven van mensen wordt 'gebouwd' op bepaalde overtuigingen en hun leven speelt zich af binnen het raamwerk van iedereen rondom hen en ondertussen geloven ze dat al die dingen waar zijn. Als iedereen om je heen van iets overtuigd is, ben jij al gauw geneigd dat ook te doen en het vervolgens als waarheid aan te nemen. En je leven ontwikkelt zich in een massabewustzijn dat gebaseerd is op deze schijnbare 'waarheden'. Deze manier van zijn verloopt al heel lange tijd zo. Het geeft een gevoel van stevigheid, met solide fundamenten. In die 4D staat (BDE) voelde ik aan dat dit de manier is waarop wij de huidige fysieke

werkelijkheid – deze ‘illusie’ – creëren: doordat iedereen van dezelfde dingen overtuigd is. Dat op zichzelf bestempelt iets tot waarheid voor het massabewustzijn.

Indien wij, als collectief bewustzijn, van iets **compleet** anders overtuigd zouden zijn dan zou de fysieke wereld een hoogtepunt van dat collectieve geloof zijn. Dan zou ons collectieve bewustzijn vanuit dat perspectief een andere ‘illusie’ van de waarheid scheppen.

Echter, de manier waarop de wereld op dit moment min of meer gestructureerd is, brengt met zich mee dat we nog niet klaar zijn om de hele waarheid te achterhalen. De mensheid is niet klaar om de ‘illusie’ te vernietigen. Alles wordt tegengehouden door iedereen die op een bepaalde manier iets denkt en iets gelooft.

Als iemand zou opdagen die in staat is over deze illusie heen te kijken is het voor diegenen die nog steeds in de illusie leven veel gemakkelijker om de boodschapper ‘overhoop te schieten’ dan om de illusie te veranderen. Het zou te veel onzekerheid en chaos veroorzaken. Dit kan niet zomaar ineens gerealiseerd worden. Het massabewustzijn is nog niet in staat dit te verwerken, ermee te leren leven. **Alles** zou op een andere manier bezien moeten worden als de mensen ineens door de illusie heen keken. Dit zou chaos veroorzaken, geen vrede en liefde (wat degenen die de illusie hebben overstegen trachten te brengen). Onze medische systemen, onze rechtssystemen, onderwijssystemen, religieuze systemen zouden volledig gereviseerd en gerevalueerd dienen te worden. Nogmaals, dit kan niet zo maar ineens.

Desalniettemin, zij die door de illusie heen zien, zien dit. En zij die dit zien, raken gefocust op het scheppen van een werkelijkheid voor zichzelf die gebaseerd is op hun **eigen** waarheden i.p.v. wat gecreëerd is door het massabewustzijn.

Het universum is in een fiks tempo aan het veranderen en daarom kunnen diegenen die boven de illusie uit kunnen zien de perfectie zien in dingen juist zoals ze zijn. De zo genaamde ‘strijd’ die gaande is – de oorlogen, de ongelijkheid tussen arm en rijk, de tegenstrijdigheden in de godsdiensten en wetenschappen – is slechts een natuurlijke gebeurtenis van een bewustzijn dat aan het ontwaken is en dat door de door de mens geschapen illusie van het massabewustzijn begint heen te kijken.

Alles gebeurt op een moment dat perfect is voor ons fragiele bewustzijn om ermee om te kunnen gaan. De weg die onze wereld nu volgt, is niet afgestemd op omgaan met de **echte** **waarheid**. Het lijkt erop dat het massabewustzijn nog niet klaar is deze te hanteren. Misschien gebeurt dat wel nooit. Misschien is ons verblijf hier in 3D wel bedoeld om ons met deze dingen op dit niveau te laten omgaan.

Hoe het ook zij, voor mij is zeker dat het vermogen om boven de illusie uit te stijgen iets is wat het individu kan bereiken als het hiervoor kiest.

website: www.anitamoorjani.com